

Arrest

nr. 266 704 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DE COLVENAER
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juli 2021 van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2021 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat W. DE COLVENAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een minderjarige Belg.

1.2. Op 14 juli 2021 neemt de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2/03/2021 werd ingediend door: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs van affectieve en financiële band.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een modeldocument met de loutere vermelding van de standaard formulering “heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs van affectieve en financiële band”.

Zulks is strijdig met de procedurele waarborgen zoals voorzien in RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 en desbetreffende richtlijnen van de Commissie.

Motiveringen die los staan van het individuele geval mogen niet worden aangevoerd.

Verzoeker beroept zich op overmacht als gevolg waarvan hij het gevraagde bewijs niet binnen de gestelde termijn kon aanleveren.

De situatie van overmacht, met name de COVID-19 pandemie en -maatregelen, werd veroorzaakt door een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien of vermeden.

Daardoor nam het verzamelen van alle bewijsmateriaal langere tijd in beslag.

Rechtsleer aanvaardt dat beslissingen van een binnenlandse of buitenlandse overheid voor betrokkene een overmachtssituatie kunnen uitmaken, als de beslissing van de overheid betrokkene beveelt om iets te doen of niet te doen waardoor hij zijn verbintenis niet kan uitvoeren, hoewel het misschien materieel nog mogelijk blijft.

Intussen heeft verzoeker het bewijs van affectieve en financiële band met zijn minderjarige dochter voorgelegd.

Verzoeker in gegeven omstandigheden alsnog het verblijf van meer dan drie maanden weigeren is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een modeldocument betreft met de loutere vermelding van een standaardformulering, dat zulks strijdig is met de procedurele waarborgen zoals voorzien in de richtlijn van 2004/38/EG en dat motiveringen die los staan van het individuele geval niet mogen worden aangevoerd. De Raad merkt echter op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de motivering betrekking heeft op het individuele geval van de verzoekende partij, nu wordt gesteld dat de verzoekende partij op 2 maart 2021 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om de verblijfskaart te verkrijgen daar zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, waarbij bovendien wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij nagelaten heeft binnen de gestelde termijn een bewijs van de affectieve en financiële band voor te leggen. De verzoekende partij stelt zelf in haar feiten uiteenzetting dat de verwerende partij op 2 maart 2021 besliste dat haar dossier op dat ogenblik nog niet volledig was, dat het bewijs van een affectieve en financiële band nog niet afdoende geleverd werd en haar verzocht dit bewijs binnen de drie maanden of tegen uiterlijk 2 juni 2021 over te leggen, zodat aldus duidelijk blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk op haar individuele geval betrekking hebben.

3.4. Vervolgens beroept de verzoekende partij zich op overmacht als gevolg waarvan zij het gevraagde bewijs niet binnen de gestelde termijn kon aanleveren. Zij verduidelijkt dat de situatie van overmacht, met name de COVID-19 pandemie- en maatregelen, werd veroorzaakt door een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien of vermeden. Het verzamelen van alle bewijsmateriaal nam daardoor volgens de verzoekende partij langere tijd in beslag. Zij betoogt dat de rechtsleer aanvaardt dat beslissingen van een binnenlandse of buitenlandse overheid een overmachtssituatie kunnen uitmaken, als de beslissing van de overheid betrokkene beveelt om iets te doen of niet te doen waardoor hij zijn verbintenis niet kan uitvoeren, hoewel het misschien materieel nog mogelijk blijft.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij haar aanvraag heeft ingediend op 2 maart 2021 en dat zij binnen de gestelde termijn (van drie maanden) het gevraagde bewijs van een affectieve en financiële band niet heeft neergelegd.

Waar de verzoekende partij nu stelt dat zij daartoe verhinderd was door overmacht, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet stelt, laat staan aantoonde, dat zij ten laatste op 2 juni 2021 aan de verwerende partij heeft laten weten dat zij niet in de mogelijkheid was om de gevraagde stukken te bekomen. De verwerende partij kon uiteraard geen rekening houden met elementen die haar niet bekend waren ten tijde van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan het argument van de verzoekende partij dat overmacht haar heeft verhinderd om de vereiste stukken tijdig te verzamelen, niet worden gevolgd, om de volgende redenen:

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; *ibidem* nrs. 502-506).

Gelet op de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij wist dat zij een bewijs van een affectieve en financiële band diende over te leggen binnen de drie maanden of tegen uiterlijk 2 juni 2021.

De loutere verwijzing naar de COVID-19 pandemie en –maatregelen en de loutere bewering dat hierdoor het verzamelen van alle bewijsmateriaal langere tijd in beslag nam, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij zich in een geval van overmacht bevond. Zoals gesteld beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat het verzamelen van het bewijsmateriaal door de COVID-19 pandemie en –maatregelen langere tijd in beslag nam. Zij geeft immers niet aan dat zij enige poging heeft ondernomen om stukken te bekomen van derden doch dat deze pogingen vruchteloos zouden zijn geweest, laat staan dat zij dit aantoonde. Daarbij komt nog dat de verzoekende partij niet noodzakelijk en uitsluitend afhankelijk was van derden om de gevraagde stukken – met name een bewijs van affectieve en financiële band – aan het bestuur over te maken.

3.5. Het loutere feit dat de verzoekende partij intussen het bewijs van een affectieve en financiële band met haar minderjarige dochter heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en aan de voormelde vaststellingen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De verzoekende partij toont met haar betoog dat zij intussen het bewijs van een affectieve en financiële band met haar minderjarige dochter heeft voorgelegd, niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn het gevraagde bewijs van een affectieve en financiële band heeft voorgelegd.

3.6. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER